

Arrest

nr. 113 267 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 oktober 2013 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 juli 2013 een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd door de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 9 juli 2013 vastgesteld dat verzoeker eerder in Italië werd aangetroffen.

1.3. De Dienst Voogdij besliste op 15 juli 2013 dat, daar op basis van een medisch onderzoek werd vastgesteld dat verzoeker meerderjarig is, verzoeker niet onder de hoede van een voogd diende te worden geplaatst.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 13 augustus 2013, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Italiaanse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.5. Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten nalieten om binnen de in de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden. Zij werden hiervan op 18 oktober 2013 op de hoogte gesteld.

1.6. Op 21 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : [S.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 09.07.2013 is aangekomen in België. Dezelfde dag, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Kapisa” en verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag 17 jaar oud te zijn. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 17.08.2012 verklaarde leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij nam betrokkene op 09.07.2013 onder haar hoede.

Uit het Eurodacverslag van 09.07.2013 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 25.06.2013 te Siracusa genomen werden nadat betrokkene op illegale wijze het gebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië. Op 18.10.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 18§7 verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 18§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 13.08.2013 op basis van art. 10.1 van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 01.08.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nergens elders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken wel genomen werden in Italië.

Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor dd. 01.08.2013 dat hij ongeveer drie en een halve maand eerder vanuit Afghanistan te voet en per auto naar Iran gereisd zou zijn waar hij gedurende ongeveer vijftien dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet en per auto naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende ongeveer anderhalve maand verbleven zou hebben alvorens per boot naar Italië te reizen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Italië genomen werden maar

dat hij er geen asiel aanvraag. Na vijftien dagen zou betrokkene Italië per trein verlaten hebben richting Frankrijk. Na een verblijf van ongeveer vijftien dagen zou betrokkene vervolgens vanuit Frankrijk per bus naar België gereisd zijn waar hij op 09.07.2013 zou zijn aangekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene tijdens de registratie van zijn asielaanvraag dd. 09.07.2013 aangaande zijn identiteitsgegevens dient vooreerst te worden opgemerkt dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij zeventien jaar oud zou zijn waardoor hij op de datum van zijn van zijn asielaanvraag minderjarig zou zijn geweest. De DVZ uitte op 09.07.2013 bij de Dienst Voogdij van de FOD Justitie twijfels omtrent de verklaarde leeftijd van betrokkene. Op 11.07.2013 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, te 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het onderzoek besloten kan worden dat betrokkene op datum van 11.07.2013 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek dan ook blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Tengevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder voogdij beëindigd op 15.07.2013. De DVZ werd hiervan op 15.07.2013 per fax van op de hoogte gebracht. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Door zich voor te doen als niet begeleide minderjarige terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar, blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande zijn identiteitsgegevens.

Op basis van het Eurodacverslag van 09.07.2013 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 25.06.2013 te Siracusa genomen werden nadat betrokkene op illegale wijze het gebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië werd op 13.08.2013 op basis van art. 10.1 van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene een overnameverzoek overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Op 18.10.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er vervolgens via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 18§7 verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 18§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 13.08.2013 op basis van art. 10.1 van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan

waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij in Italië geen nadelen en geen voordelen zag in Italië en dat het hem op dat moment even koud liet omdat hij zich niet goed voelde (DVZ, vraag 40). Met betrekking hiertoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen concrete redenen aanhaalt die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië zouden kunnen rechtvaardigen en dit omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft

(DVZ, vraag 36 & 37). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 10.09.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat zijn oom geregeld had dat hij naar België gebracht zou worden door de smokkelaar (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, met name omdat zijn oom dit zo zou hebben geregeld met de smokkelaar, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of diens oom in de keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen of zou dienen aan te vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene aan dat hij hoofdpijn heeft en dat hij er

soms niet bij is met zijn aandacht (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij hoofdpijn heeft en er soms niet bij is met zijn aandacht, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 10.1, art. 18§1 en art. 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen (4)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker voorhoudt minderjarig te zijn. Indien dit standpunt correct zou zijn, dan moet worden geconcludeerd dat het ingestelde beroep onontvankelijk is, daar een minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging, een beroep bij de Raad in te stellen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat, op basis van een medische analyse, werd vastgesteld dat verzoeker effectief meerderjarig is en dat de Dienst Voogdij besliste verzoeker op basis van deze bevindingen niet als een minderjarige vreemdeling te beschouwen. Ter terechtzitting bevestigt verzoekers raadsman dat de beslissing van de Dienst Voogdij om verzoeker niet als een minderjarige vreemdeling te beschouwen niet werd aangevochten bij de Raad van State. Verzoeker betoogt dat hij heden over een taskara beschikt waaruit kan worden afgeleid dat hij minderjarig is. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoeker bij de indiening van zijn asielaanvraag uitdrukkelijk aangaf niet over enig identiteitsdocument te beschikken en hij niet toelicht hoe hij plots beschikt over een taskara die hem reeds in 2005 zou zijn afgegeven. Een taskara is bovendien een eenvoudig te vervalsen document, zodat de bewijswaarde van het door verzoeker aangebrachte stuk niet opweegt tegen de resultaten van een wetenschappelijk onderzoek waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk meerderjarig is en de vaststelling dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij niet aanvocht, wat toch mocht worden verwacht indien hij oordeelde dat deze op incorrecte gronden werd genomen.

Als meerderjarige vermag verzoeker een beroep bij de Raad in te stellen.

2.2. De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op een verwijdering. Gelet op het feit dat verweerder bevestigt dat een overdracht van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten voorzien is op 4 november 2013 staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

2.3. Verder moet worden gesteld dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 6.2 van de verordening 343/2003/EG.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voor zover dit in het belang van de minderjarige is.

Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielaanvraag heeft ingediend”.

Met verwijzing naar de voorgaande vaststellingen moet worden herhaald dat een medisch onderzoek aantoonde dat verzoeker niet minderjarig is, zodat voormelde verordeningsbepaling in casu *prima facie* niet van toepassing is.

Het eerste middel is niet ernstig.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter onderbouwing van dit middel stelt hij dat verweerder de verplichting heeft om na te gaan of er in het land waarnaar asielzoekers worden teruggestuurd geen problemen bestaan inzake de bescherming van de grondrechten van deze categorie van vreemdelingen. Hij zet uiteen van oordeel te zijn dat verweerder weliswaar heeft verwezen naar een aantal verslagen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië, doch meent dat verweerder is overgegaan tot een selectieve lezing van deze documenten en dat bepaalde gegevens werden verzwegen. Hij benadrukt de opvangproblemen waarmee Italië wordt geconfronteerd en zet uiteen dat hij als minderjarige tot een bijzonder kwetsbare groep behoort.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat verweerder zich bewust was van het feit dat hij alvorens verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten over te dragen diende na te gaan of deze overdracht niet tot gevolg kon hebben dat verzoeker in een situatie terecht zou komen die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. Verweerder heeft uitvoerig, met verwijzing naar bronnenmateriaal, uiteengezet waarom hij kon besluiten dat een dergelijk risico niet bestaat. Verzoeker geeft te kennen de situatie in Italië anders te appreciëren dan verweerder maar toont *prima facie* niet aan dat verweerders stellingname niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of dat deze kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker aangeeft dat er gevallen werdenesignaleerd waarbij vreemdelingen die in het raam van de verordening 343/2003/EG werden overgedragen, wegens organisatorische problemen, niet dadelijk konden beschikken over een opvangplaats in Italië en dit bepaalde gevaren inhoudt voor kwetsbare personen, zoals vreemdelingen met kinderen en vreemdelingen met gezondheidsproblemen, moet worden gesteld dat door verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze situaties zich veelvuldig voordoen en dat niet blijkt dat verzoeker een kwetsbaar persoon is. In de mate dat hij stelt als

minderjarige tot een bijzonder kwetsbare groep te behoren moet nogmaals worden benadrukt dat uit een wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat verzoeker meerderjarig is. Verzoeker gaf zelf ook niet aan in Italië enig probleem te hebben gehad en verklaarde uitdrukkelijk dat hij geen nadelen of voordelen zag in een verblijf in Italië. Gezien verzoeker ook duidelijk stelde dat hij over een oom beschikt die bereid was bepaalde kosten te dragen kan daarenboven ook niet worden gesteld dat indien de Italiaanse autoriteiten zouden nalaten een opvangplaats voor hem te reserveren hij volstrekt aan zijn lot is overgelaten. Er blijkt immers niet dat hij niet kortstondig een beroep kan doen op een verdere financiële tussenkomst van dit familielid om een periode te overbruggen. De beschouwingen van verzoeker zijn onvoldoende om te kunnen besluiten dat er een reëel risico bestaat dat hij in Italië in een situatie dreigt terecht te komen die voldoende ernstig is om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat hij het risico loopt om naar Afghanistan te worden gerepatriëerd door de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker legt immers zelf een stuk neer waarin wordt aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten zelf vreemdelingen aan wie geen beschermingsstatus wordt toegekend niet naar landen zoals Irak of Afghanistan repatriëren.

Verzoekers verwijzing naar de specifieke situatie in Zuid-Italië en het eiland Lampedusa is in voorliggende zaak niet nuttig, daar de bestreden beslissing niet impliceert dat hij in deze regio terecht komt.

Verzoeker toont op het eerste zicht met zijn toelichting geen schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, van enige niet nader omschreven bepaling van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

G. DE BOECK